

נטע כפרי: דברים לזכרו של אחיה, אסף ביתן

שנפל בקרב בחברון בשנת 2003

אדם הוא עולם ומלואו

הוא נולד כזרע הטומן בתוכו את פוטנציאל חייו ואט אט הוא נפתח כניצן, משחרר ומפיץ עצמו דרך כישוריו, אישיותו ואהבותיו. דרך היותו בן להוריו, אח לאחיו, עמית ורע לחבריו, תלמיד למוריו, חייל למפקדיו.

יש בו כל כך הרבה פנים הבאים לידי ביטוי ברגעים שונים, אל מול מערכות היחסים השונות שבחיי.

עד שלפתע, טרם הפסיק לפרוח במלוא הדרו, הוא נקטע ונדם.

וכשהוא איננו עוד ונשאר רק הגבעול עליו צמח. יש משבר. משבר ששובר. ששובר את הרוח, את האמונה, את הרצון. מנפץ כל חלום.

וכשחולפת שנה ועוד שנה ועוד אחת ומגיע הסתיו, החורף והאביב שלאחריו, כשאפשר שוב לנשום ולראות כמה נקודות אור, זרעיו מפריחים בתוכי את פרחי הזיכרון. זה כל מה שנשאר.

כך אני זוכרת את אסף, ילד, לא תאמינו, אך בתחילה רזה וצנום, עם עיניים שחורות עמוקות מלאות הומור, חן, מתכננות את התעלול הבא, רץ אלי עם מכנסי פסים קצרים, חולצה ירוקה ושלייקס, בשדה התעופה לאחר שנה של טיול שלי במזרח.

אני זוכרת את אסף, יוצא עם חולצה לבנה, כבר מלא יותר בגופו, שיערו מסודר, בידו הסידור, עם מבט במבוכה כמעט – הוא יוצא לומר את ההפטרה – זהו יום בר המצווה.

אני זוכרת את אסף מטייל איתי בקניון ברמת אביב לפני חג החנוכה, אנו רואים חנוכה באחד מחלונות הראווה ואני אומרת: "איזה יופי". פתאום הוא נעלם וכשאנו יוצאים מהקניון הוא נותן לי אותה במתנה. עד היום אני מדליקה בה את נרות חנוכה.

אני זוכרת אותו משחק את בנותיי, אוחז בתומר שרק נולד, את אהבתו למשפחתו וחבריו. זוכרת אותו רוקד את אגם הברבורים וריקוד נוסף עם חולצת טריקו כתומה, במסיבת סיום של כיתה י"ב. וגם את התמונה האחרונה – מסיבת יום הולדת לליאור ועמית – הוא משחק עם עמית בסלון סולמות ונחשים, יורד למחשב ושלא כהרגלו ממאן לבוא ולאכול וממהר לנסוע חזרה לראות את החברים – זו היתה השבת האחרונה שראינו אותו.

ולתמונות החרוטות בזיכרוני, מצטרפות התמונות שבאלבום זיכרונות נוספים שמעלים ומספרים חבריו, הוריי ואחיותיי.

הם זוכרים את אסף שאהב אתגרים, טיולים, ג'יפים ולהפתיע אנשים גם בטוב וגם בתעלוליו, שסחב איתו תמיד ערכת קפה, שנכנס עם האוטו ברוורס לשער הכדורגל ולהורים סיפר שזרקו על האוטו אבנים. הם זוכרים אותו בסיום י"ב, עולה על ערימת שולחנות וכסאות שהוציאו מכל הכיתות, כולל את זה של המנהל, מתמוטט ונופל יחד איתה הישר עד הרצפה וממוגג את חבריו מצחוק.

חברים יקרים, כשאתם עומדים כל שנה, מסתכלים על תמונות הנופלים ושומעים את שמותם – מסתתר שם יותר מחייל שנפל. מסתתר שם אדם שעד לא מזמן עמד כמותכם בטקסים, אהב להתפרע, לעשות שטויות, אהב מסיבות לשתות וגם בנות. אדם שאהב את החיים, היו לו התלבטויות, רעיונות, אך הוא לא הספיק לפרוח ונשאר ממנו רק הזיכרון.

אנשים מספרים על שבחו של אדם על קברו
אנשים מפסיקים לדבר על עצמם וצמאים לשמוע על אהובם – במותו.
במותו ציווה את החיים.
בחיים נאספים הזיכרונות והחוויות אצל מי שמשכיל אותם לחיות ולחווות.
חוו את עצמכם את חברכם, את משפחתכם.
קבלו עצמכם, קבלו את האחר,
כי לא בצל הזיכרון אנו חיים,
אלא הזיכרון הוא האור המחייה את המתים ונותן כח לנותרים.